

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X.
státní příslušnost: X.
bytem X.
zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2025, č. j. OAM-739/ZA-ZA11-P15-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2025, č. j. OAM-739/ZA-ZA11-P15-2023, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Shodu s prvpisem potvrzuje R. T.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se obává návratu do Ruské federace, protože je liberálem, pacifistou, X. a gayem. Příslušníci LGBT komunity jsou v Rusku pronásledováni za tzv. propagaci homosexuality. Původně se zákaz týkal propagace „netradičních sexuálních vztahů mezi nezletilými“, v loňském roce byl rozšířen na všechny věkové skupiny. Žalovaný vycházel ze zastaralých podkladů o LGBT komunitě v Rusku, protože nerefletoval rozhodnutí ruského Nejvyššího soudu, který v listopadu 2023 označil „mezinárodní hnutí LGBT“ za extremistické, ačkoli jej na to žalobce upozornil. V napadeném rozhodnutí chybí přesvědčivé hodnocení postavení členů LGBT komunity v Rusku. Žalobce je přesvědčen, že byla naplněna podmínka příslušnosti k určité sociální skupině. Nesouhlasí s argumentací žalovaného, že se nezapojil do propagace hnutí LGBT v České republice, že mu v případě návratu nic nehrozí a že byly jeho problémy v zaměstnání a se sousedy marginální. Žalobce svoji orientaci v Rusku nijak netajil. Je nutné se zabývat tím, zda mu v budoucnu hrozí pronásledování ze strany ruských státních orgánů a zda je dostupná vnitřní ochrana.
3. Žalobce vyjádřil nesouhlas s ruským režimem a agresí na Ukrajině. Účastnil se demonstrací v letech X. až X. a byl několikrát zadržen mezi lety X. a X. Na sociálních sítích byl aktivní až do svého odjezdu z Ruska v roce 2022. Ruské státní orgány monitorují a potlačují své kritiky i z řad obyčejných lidí kvůli v minulosti uloženým pokutám nebo kritickým příspěvkům na sociálních sítích. Žalovaný bagatelizoval jeho obavy a nehodnotil jeho situaci retrospektivně.
4. Dále se žalobce podle žaloby obává povolání k výkonu vojenské služby a následného nasazení na Ukrajině, přestože neabsolvoval základní vojenskou službu a překročil stanovený věk. Podle Informace Finské imigrační služby dochází k nucenému předání povolávacího rozkazu a byly mobilizovány osoby, na které se povolávací rozkaz ze zákona nevztahoval. Žalovaný nezodpověděl otázku, jaký postih by žalobci hrozil za odmítnutí vojenské služby. Měl také posoudit, zda zapojení se do války na Ukrajině nepředstavuje podílení se na mezinárodních válečných zločinech. Zpráva o zemi původu ze září 2023 je zastaralá.
5. Podle žaloby žalovaný posoudil jednotlivé důvody izolovaně a nikoli ve vzájemných souvislostech. Pokud by byl žalobce nucen nastoupit do armády, mohl by být diskriminován kvůli odlišné sexuální orientaci, případně by jeho homosexualita mohla být důvodem pro povolání. Mělo by být konstatováno pronásledování na tzv. kumulativním základě. Dále žalobce uvedl, že je X. a X. církev v Rusku může být označována za extremistickou. Žalovaný také neodůvodnil svůj závěr týkající se § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
6. V doplnění žaloby žalobce dodal, že v době jeho nepřítomnosti byla jeho rodičům doručena výzva, aby si vyzvedl na poště zásilku, a obává se, že by mohlo jít o povolávací rozkaz do armády. Přiložil kopii poštovní výzvy.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že mu není zřejmé, z jakého důvodu by měl reflektovat závěry Nejvyššího soudu (není jasné kterého), který měl označit hnutí LGBT za extremistické, protože žalobce během správního řízení nesdělil žádnou spojitost své osoby či svých aktivit s LGBT komunitou. Pokud žalobce považoval toto rozhodnutí za důležité, měl jej předložit žalovanému během seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalovaný se

vypořádal s otázkou žalobcovy sexuální orientace a vzal v úvahu okolnosti, které mohou zvyšovat riziko kriminalizace, a to především propagace homosexuality. Věnoval se i žalobcovým obavám z povolání k výkonu vojenské služby a následnému nasazení ve válce na Ukrajině. Podle Informace Finské imigrační služby se oznámená částečná mobilizace týkala občanů patřících do ruských vojenských záloh. Žalovaný nikdy neabsolvoval základní vojenskou službu, v jejíž návaznosti by byl zařazen do zálohy. Podle Informace OAMP je základní vojenská služba povinná pro osoby od 18 do 30 let, proto je vyloučeno, aby k ní byl žalobce povolán s ohledem na svůj věk (X. let). Žalovaný dále označil žalobcovy obavy týkající se jeho X. náboženského vyznání za spekulaci.

8. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
9. K žádosti žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Ruské federace, X. národnosti. Je X. V Rusku chodil na demonstrace mezi lety X. a X. Nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny. Z vlasti vycestoval do Německa dne 26. 9. 2022 na české turistické vízum. Dne 5. 6. 2023 byl v souladu s dublinským nařízením předán do České republiky. Od roku X. pravidelně navštěvoval Českou republiku, pokaždé přibližně na X., měl víza na pět let. Poprvé požádal o mezinárodní ochranu v Německu v říjnu 2022. Je zdravý. K důvodům žádosti uvedl, že je gay, X., liberál a pacifista, což je v Rusku trestné.
10. Žalobce v pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v září 2022 byla poslední možnost opustit Rusko. Rusko anektovalo Ukrajině čtyři území a stal se z něj nelegitimní stát. V Rusku pro něj nebylo bezpečno, hrozila by mu smrt ve válce nebo vězení. V souvislosti se svojí sexuální orientací neměl problémy ze strany státních orgánů, jen v rámci sousedského soužití, například někteří kolegové s ním nechťeli pracovat během jedné směny a někteří sousedé mu vyhrožovali bitím, ale k ničemu nedošlo. V práci tento problém řešil s vedením a sousedy ignoroval. V Rusku byl v prosinci 2022 přijat zákon, podle kterého člověk v situaci, kdy veřejně prohlásí, že je gay, bude potrestán 15 dny odnětí svobody. Když toto prohlášení učiní třikrát, bude odsouzen ke dvěma letům odnětí svobody. Dříve platilo, že se odlišná sexuální orientace nesmí šířit mezi mladistvými, v roce 2022 se zpřísnila pravidla. Žalobce zjistil, že je gay asi v X. letech a svoji orientaci neskrýval. Věděli to jeho rodiče, kolegové v práci, spolužáci. Přibližně do roku 2010 to v Rusku nebyl problém, následně začali zavádět přísnější pravidla. Mezi lety X. a X. měl partnera, nyní není ve vztahu. Když byl mladší, navštěvoval v Rusku kluby pro gaye. Dále se jako liberál zúčastnil demonstrací v Moskvě a několikrát jej zatkli. Do roku X. mu ukládali pokuty, žádné doklady o tom nemá, nyní hrozí za stejné jednání trest odnětí svobody. Mezi lety X. a X. se zúčastnil 50 až 100 demonstrací. Od roku X. do roku X. se zúčastnil demonstrace každého 31. dne v měsíci, což je den svobody shromažďování. V roce X. rozdával letáky X. Mezi koncem roku X. a X. bylo období protestů na X., demonstrace se konaly každý týden. V X. protestoval proti anexi Krymu. Od roku X. se dvakrát ročně konaly demonstrace na památku Borise Němcova. Mezi červencem a říjnem X. se účastnil demonstrací před parlamentními volbami. Chodil na všechna shromáždění svolaná Navalným. Demonstrace se konaly na podporu právního státu. Byl řadovým účastníkem. Poslední demonstrace se zúčastnil v X., následně byly demonstrace kvůli covidu zakázány. Existuje webová stránka, která obsahuje informace o tom, kdo byl kde a kdy zatčen. Existuje o něm informace, že byl v policejním autobusu. Může doložit fotky i videa z demonstrací. Byl X. zatčen (X., X., X.). Policie jej chytila, umístila do policejního autobusu, X. mu uložila pokutu a X. jej po třech hodinách propustila bez pokuty. Po začátku války se bál účastnit demonstrací, protože jejich

účastníci byli potrestáni a uvězněni. Na sociálních sítích má hodně příspěvků, kde nazývá válku válkou, za což hrozí trest odnětí svobody až 5 let. Finančně přispíval organizaci X., která podporuje vězně, nyní je zakázaná. Posílal jí peníze mezi rokem X. nebo X. a X. Dále přispíval do Nadace Navalného, nyní označené za extremistickou, mezi lety X. nebo X. a X. a organizaci X. Byl aktivní na VKontakte, Facebooku a X. pod svým jménem od roku X. do roku X., kdy odešel z Ruska. Nyní již na tyto sociální sítě nepřispívá, aby nepoškodil své kamarády, kteří stále žijí v Rusku. V roce X. ho jednou navštívil okrskový policista a řekl mu, aby byl opatrný na X. Profily jsou veřejné. Psal a přeposílal příspěvky o plánovaných mítincích, kritizoval ruské zákony a psal o tematické gayů. Ohledně X. náboženského vyznání uvedl, že problémy neměl, není to trestné, ale mohli by jej považovat za člověka pod vlivem zahraničních institucí. X. církev je zahraniční organizace. V Rusku chodil do kostela každou neděli, o svátcích a podle potřeby. X. odsuzuje jeho sexuální orientaci, ale být gay není ten nejhorší hřích. Pacifismus veřejně neprojevoval v minulosti ani nyní. Rus za protiválečné postoje může být odsouzen na 25 let odnětí svobody nebo doživotí. V případě návratu do vlasti se obává smrti nebo vězení kvůli finančním příspěvkům zakázaným organizacím. Mohli by ho povolát do armády. Bude mu hrozit trest, protože určitě do války nepůjde. Neví, jestli mu přišlo předvolání. Neabsolvoval základní vojenskou službu, v případě mobilizace však odvádějí muže do 45 let. Při druhé vlně mobilizace nebudou přihlížet k vojenskému výcviku, jak tomu bylo během první vlny.

11. Soud vyšel v dané věci mj. z následujících ustanovení právních předpisů:
12. Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle § 14a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle § 14b zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
15. Žalobce v žalobě uvádí, že mu hrozí pronásledování z důvodu menšinové sexuální orientace. Soud konstatuje, že žalovaný zařadil do správního spisu Informaci OAMP – Ruská federace – Sexuální menšiny: Zákon zakazující propagaci homosexuality, diskriminace a zločiny z nenávisti, postoj státních orgánů, neziskové organizace, současná situace s výjimkou severního Kavkazu ze dne 17. 10. 2023. Podle této Informace byla trestnost homosexuality v Rusku zrušena v roce 1993 a do roku 1999 byla homosexualita považována za duševní onemocnění. Od let 2012 a 2013 zesílila homofobní propaganda ze strany

některých politiků a také ve státních médiích. Není povoleno manželství a ani občanské svazky mezi osobami stejného pohlaví. Ruská legislativa neposkytuje žádnou zvláštní ochranu v případě diskriminace na základě sexuální orientace, např. v oblasti bydlení, zaměstnání nebo přístupu ke zdravotnictví. Již v roce 2006 byla v některých oblastech Ruské federace zakázána „homosexuální propaganda“. V roce 2013 byl přijat federální zákon č. 135-FZ, známý jako „zákon proti LGBT propagandě“ či „gay propagandě“, který zakázal šíření informací o LGBT vztazích mezi neplnoletými. Zákaz zveřejňování LGBT tematiky i na zbytek společnosti rozšířila novela zákona v prosinci 2022. Maximální postih pro jednotlivce je 400 tis. rublů (5,8 tis. dolarů). Podle výročních zpráv nevládních organizací pokračoval v zemi trend ochrany „tradičních hodnot“ a diskriminace LGBT komunity v Rusku se stávala stále výraznější. V mediálním prostoru proti LGBT komunitě vystupovali přední představitelé ruských úřadů, např. federální poslanci. Mimo zákona č. 135-FZ využívaly úřady také jiné zákony, např. o zahraničních agentech, kterými tlačily a omezovaly činnost organizací hájící LGBT práva. Podle MZV USA se objevily zprávy, že se státní aktéři dopustili násilí vůči LGBT jedincům i aktivistům, obzvláště v Čečensku. Bezpečnostní složky obecně nereagovaly adekvátně na násilné incidenty nestátních aktérů proti LGBT. Ze strany LGBT komunity existovala nedůvěra vůči policii a soudům, protože bezpečnostní složky ne vždy chránily práva LGBT osob a někdy byly samy pachateli násilí. V kontextu důrazu na tzv. tradiční hodnoty a vnímání LGBT tematiky jako „západní“, včetně intenzivnější homofobie, byla podle neziskových organizací tolerována beztrestnost agresora. Ruské úřady většinou neklasifikovaly útoky proti LGBT komunitě jako tzv. zločiny z nenávisti. Úroveň zločinů z nenávisti proti LGBT osobám zůstávala od roku 2014 stejná. Na policii se obrátilo 40 % obětí, polovina z nahlášených případů byla policií odmítnuta okamžitě nebo během předběžného vyšetřování. Počet LGBT osob ochotných obrátit se při útoku na svou osobu na policii činil přibližně 20 % respondentů. Podle ruské organizace SOVA, monitorující projevy extremismu a nenávisti, se dle případů jimi zdokumentovaných snížil počet fyzických napadení proti LGBT osobám, zároveň však v roce 2022 nebyly pořádány žádné akce k LGBT problematice, většina osob aktivních v hnutích na podporu LGBT odjela ze země po ruské invazi na Ukrajinu a odjel i jeden z aktivistů proti LGBT. Homofobní nálady v zemi nezmizely. Většinu incidentů fyzického napadení provázely homofobní výkřiky a „zbitý se jednoduše zdál být podobný LGBT“. Ruské úřady uplatňovaly zákon č. 135-FZ proti LGBT komunitě. Mezi lety 2016 a 2022 úřady začaly stíhat osoby za správní přestupek v méně než 30 případech ročně, v některých letech i méně než 10 let ročně. Postoj společnosti se liší podle místa, ale veřejné projevy náklonnosti mohou přilákat negativní odezvu. K případům násilí ze strany nestátního aktéra se policie často adekvátně nepostavila. Panuje rozdíl mezi venkovem a městy, zejména relativně liberální se jeví Moskva a Petrohrad. I ve velkých městech i přes rozšířenou homofobii existuje gay scéna, ačkoli řada klubů zpřísnila bezpečnostní prohlídky pro vstup nebo umenšila viditelnost LGBT symbolů uvnitř klubů. Ruská mediální scéna, zejména státní média, často podporuje stereotypní, v některých případech i nenávistné vnímání LGBT komunity. Situace LGBT osob se liší podle regionů, ale napříč zemí existuje shodná politika nenávisti vůči komunitě. Negativní reakce vůči LGBT komunitě se stále častěji přesouvaly na sociální sítě, včetně například několika případů lákání na smyšlené rande končící fyzickým útokem nebo veřejným zostuzením. Obecně čelí LGBT osoby sociální stigmatizaci a diskriminaci v různých oblastech, např. zdravotnictví, školství nebo zaměstnání, kterou přičítají mimo jiné oficiálnímu prosazování homofobie, např. ve státem kontrolovaných médiích, a byly nuceny svou identitu často skrývat.

16. Žalobce namítá, že žalovaný vycházel ze zastaralých podkladů, protože nereflektoval rozhodnutí ruského Nejvyššího soudu, který v listopadu 2023 označil „mezinárodní hnutí LGBT“ za extremistické. Soud v první řadě upozorňuje, že žalovaný do správního spisu zařadil Informaci o sexuálních menšinách ze dne 17. 10. 2023 a nikoli ze dne 11. 9. 2024, ačkoli bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 24. 1. 2025. Tyto dvě zprávy jsou však až na velice drobné odchylky totožné (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2025, č. j. 21 Az 1/2025-36, bod 58). Soud považuje rozhodnutí ruského Nejvyššího soudu za další součást nenávistného přístupu ruských státních složek, médií i podstatné části veřejnosti k sexuálním menšinám, nejedná se však o zásadní přelom, protože nebyl promítnut do novější ze zpráv, alespoň co vyplývá z jejího obsahu shrnutého Městským soudem v Praze ve výše uvedeném rozsudku. Žalovaný pochybil v tom ohledu, že do správního spisu nezařadil nejnovější verzi dané Informace, navzdory tomu však vycházel z dostatečného podkladu, protože se situace od vydání starší verze dokumentu nezměnila. Nebylo nutné, aby přepracoval tento podklad s ohledem na rozhodnutí ruského Nejvyššího soudu (<https://www.hrw.org/news/2024/02/15/russia-first-convictions-under-lgbt-extremist-ruling>, <https://www.amnesty.cz/zprava/5868/rusko-rozsudek-oznacujici-lgbti-lidi-za-extremisticke-bude-mit-katastrofalni-dusledky>), protože dlouhodobá situace sexuálních menšin byla z tohoto dokumentu zcela zřejmá.
17. V souladu s § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, který má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, „*sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.*“ V souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci C-473/16 „*sexuální orientace představuje charakteristiku, která může zakládat příslušnost žadatele k určité sociální skupině, ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 2011/95, pokud skupina osob, jejíž příslušníci sdílejí stejnou sexuální orientaci, je vnímána okolní společností jako odlišná.*“ Žalobce již v údajích poskytnutých k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je gay, a následně během pohovoru odpovídal žalovanému na související otázky. Z Informace ze dne 17. 10. 2023 jednoznačně plyne, že ruské státní orgány, média a významná část veřejnosti zastávají nenávistné postoje vůči osobám s menšinovou sexuální orientací. Soud proto souhlasí se žalobcem, že LGBT osoby v prostředí Ruské federace představují určitou sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu.
18. Žalobce rozporoval argumentaci žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí, že žalobce nelze označit za osobu, která ve veřejném a mediálním prostoru aktivně propaguje svoji sexuální orientaci, a že jeho problémy v práci a se sousedy označil za marginální navzdory Informaci OAMP týkající se sexuálních menšin, která přesně tyto problémy zmiňuje. Soud s žalobcovými námitkami souhlasí. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2024, č. j. 21 Az 1/2024-41, „*sexuální preference každého jednotlivce jsou součástí jeho intimní sféry a je pouze jeho rozhodnutím, nakolik je bude sdílet se svými blízkými či s veřejností. Nelze obviňovat žalobce z toho, že se po přestěhování do liberálnější země nestal LGBT aktivistou.*“ Městský soud v Praze na tento závěr odkázal i ve svém novějším rozsudku ze dne 22. 4. 2025, č. j. 21 Az 1/2025-36. LGBT osoby nemají povinnost aktivně propagovat svoji sexuální orientaci, přesto mohou čelit významným nesnázím v běžném životě, pokud ji vědomě neskrývají. Soudní dvůr Evropské unie ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12 stanovil: „*Při posuzování žádosti o přiznání postavení uprchlíka nemohou příslušné orgány rozumně očekávat, že žadatel o azyl bude v zemi původu svou homosexualitu skrývat nebo si bude*

počínat se zdrženlivostí při projevování sexuální orientace, aby se vyhnul riziku pronásledování.“ Žalobce si své sexuální orientace byl vědom již během života v Rusku a neskrýval ji, protože rodiče, spolužáci a kolegové o ní věděli. Mezi lety X. a X. měl dlouhodobý vztah. Nelze proto od žalobce spravedlivě požadovat, aby v tomto ohledu změnil své chování.

19. Dále žalobce namítl, že je nutné jeho obavy posoudit prospektivně. Soud v této souvislosti upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, podle kterého *„Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoli předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). [...] V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoli pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112).“* Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí pouze shrnul, že žalobce svou sexuální orientaci neskrýval, dříve navštěvoval kluby pro gaye, v letech X. až X. měl partnera a rodiče, spolužáci a kolegové o jeho sexuální orientaci věděli. Kromě X. zadržení na demonstracích v letech X. až X. jiné problémy neměl a v letech X. až X. opakovaně cestoval z Ruska. Soud podotýká, že žalovaný vycházel ve svých úvahách čistě ze závěru, že žalobce do doby svého odjezdu v roce 2022 nečelil závažnějším problémům, a proto měly být jeho obavy nedůvodné. Žalovaný však zcela opomenul, že se měl při prospektivním posuzování žalobcova případu opřít o zprávu o zemi původu o sexuálních menšinách, která obsahuje řadu problematických aspektů. Žalovaný z této zprávy na str. 6 a 7 obsáhle citoval, žádné relevantní závěry z ní však nevyvodil. Soud proto souhlasí s žalobcem, že žalovaný neposoudil jeho obavy prospektivně, tedy zda mu tvrzená újma hrozí v budoucnu v případě návratu do země původu. Pokud by při veřejném projevu jiné sexuální orientace mohlo hrozit odvedení do armády a na území Ukrajiny, je potom přirozené, že dojde k zásadnímu omezení takových projevů, neboť kdokoli při také volbě své chování přizpůsobí tomu, aby se nevystavil ohrožení života. Takové faktické potlačení projevu odlišné sexuální orientace však nemůže být samo o sobě důvodem pro vyloučení poskytnutí mezinárodní ochrany, neboť jde o typický jev totalitní společnosti – názorové odchylky se prakticky nevyskytují, neboť trest za ně je drakonický. Je to jako když Ramzan Kadyrov prohlásil, že v Čečensku gayové nejsou. Tudíž možnou optikou žalovaného, zde nejsou ani pronásledování, protože pokud takové osoby v Čečensku nežijí, potom ani nebudou LGBT osobám ukládány tresty. Přirozeně je vyloučeno, aby v Čečensku osoby LGBT nežili. Nelze tak hodnotit pronásledování LGBT osob v zemi původu pouze na základě údajů o četnosti uložených

sankcí za projevy jiné sexuální orientace, nýbrž v celkových souvislostech v zemi původu. Pokud autokratická společnost zřetelně deklaruje potírání projevů odlišné sexuální orientace, ale zároveň vykazuje nízký výskyt trestání takových projevů, potom se jedná buď o pokrytectví politiky země (společnost jako taková nepřijala tezi boje proti LGBT a osoby LGBT jsou společností tolerovány), a nebo statistika neodpovídá skutečnému stavu (varianta více pravděpodobná), kdy projev odlišné sexuální orientace je sankcionován v jiné účinnější formě natolik, že je fakticky vyloučen, aniž by se však jednalo o svobodné rozhodnutí dotčené osoby.

20. Žalobce také upozornil, že další významnou otázkou je posouzení, zda v Rusku existuje možnost vnitřní ochrany. Soud s touto námitkou souhlasí. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 uvedl: *„Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení.“* Soud sice souhlasí se žalovaným, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobci hrozilo pronásledování ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek, které o jeho sexuální orientaci patrně nemají žádné informace. Počet pokut udělovaných na základě zákona o „LGBT propagandě“ se pohybuje v rámci nižších desítek ročně a žalobce není aktivistou ani novinářem. Příslušná zpráva o zemi původu však vzbuzuje zásadní pochyby o jejich ochotě poskytnout v případě problémů ochranu příslušníkům sexuálních menšin. Uvádí se v ní, že ruská legislativa neposkytuje žádnou zvláštní ochranu v případě diskriminace na základě sexuální orientace, např. v oblasti bydlení, zaměstnání nebo přístupu ke zdravotnictví. V mediálním prostoru proti LGBT komunitě vystupovali přední představitelé ruských úřadů, např. federální poslanci. Státní aktéři se dopustili násilí vůči LGBT jedincům i aktivistům. Bezpečnostní složky obecně nereagovaly adekvátně na násilné incidenty nestátních aktérů proti LGBT. Ze strany LGBT komunity existovala nedůvěra vůči policii a soudům, protože bezpečnostní složky ne vždy chránily práva LGBT osob a někdy byly samy pachateli násilí. Soud na základě těchto informací konstatuje, že závěr, že žalobce nebude pronásledován ze strany ruských státních orgánů či bezpečnostních složek, není dostatečný, protože je nutné zodpovědět na otázku, zda bude Ruská federace schopná a ochotná poskytnout ochranu před jednáním soukromých osob. Je rovněž nutné přihlédnout k tomu, že žalobce opustil Ruskou federaci v září 2022, přičemž k novele ruského zákona čl. 135-FZ došlo až v prosinci 2022.

21. Žalovaný z těchto důvodů v dalším řízení zařadí do správního spisu nejnovější zprávu o sexuálních menšinách v Ruské federaci, kterou bude mít k dispozici, a posoudí, zda žalobci hrozí kvůli sexuální orientaci pronásledování nebo vážná újma.

22. Žalobce dále v žalobě namítal, že se obává z povolání k výkonu vojenské služby a následného nasazení na Ukrajině. Žalovaný vycházel ze zastaralých podkladů a nezodpověděl na otázku, jaký by žalobci hrozil postih za odmítnutí vojenské služby. Podle Informace Finské imigrační služby dochází k nucenému předání povolávacího rozkazu a byly mobilizovány osoby, na které se povolávací rozkaz ze zákona nevztahoval. Žalovaný

podle něj také nezodpověděl otázku, jaký postih by mu hrozil v případě odmítnutí vojenské služby.

23. Soud konstatuje, že žalovaný do správního spisu zařadil Informaci Finské imigrační služby – Ruská federace – Vyhýbání se odvodu během mobilizace, aktualizace stavu 15. 9. 2023. Podle této zprávy v září oznámená „částečná“ mobilizace se týká občanů patřících do ruských vojenských záloh. Ve zprávě o zahájení mobilizace v Rusku, kterou zveřejnila norská imigrační služba, se uvádí, že ačkoliv byla mobilizace veřejně prohlášena za ukončenou, odhaduje se, že bude v zemi skrytě pokračovat. V červenci 2023 podepsal prezident Vladimir Putin novelu zákona o výši pokut za vyhýbání se povolání do armády/mobilizaci. Změny, které vstoupily v platnost v říjnu 2023, umožňují uložit za vyhýbání se povolávacímu rozkazu pokutu ve výši 10 až 30 tis. rublů (zhruba 100–300 euro), což je desetkrát vyšší částka, než tomu bylo dříve. V srpnu vydala vláda Ruské federace výnos o podkladech pro vydání povolávacího rozkazu na základě mobilizace. Některé mediální zdroje zveřejnily v době od července do září 2023 odhady, že nedávné novelizace zákonů jsou základem pro novou mobilizaci. Neuposlechnutí povolávacího rozkazu zatím může být potrestáno pouze pokutou. Podle zdrojů norské imigrační služby z března 2023 byly osoby, které neuposlechly povolávací rozkaz, pokutovány nebo byla vyvinuta neveliká snaha je osobně zastihnout. Zástupce organizace Idite Lesom uvedl, že pokuty nebyly uloženy prakticky nikdy, celý systém funguje velmi neefektivně, a doporučil, aby se osoby, které obdržely povolávací rozkaz, na vojenský komisariát jednoduše nedostavily, protože pokuta je v současnosti jediný možný postih za ignorování povolávacího rozkazu. Od srpna informovalo průběžně několik mediálních zdrojů po celém Rusku o povolávacích rozkazech k mobilizaci zasílaných poštou, SMS zprávami nebo telefonicky, kde byl příjemce vyzýván, aby se dostavil na vojenský komisariát za účelem předání mobilizačního povolávacího rozkazu. Podle zdrojů se povolání týká aktualizace osobních údajů. Zjišťuje se například velikost oblečení osoby pro účely výběru velikosti vojenského vybavení. K vojenské knížce se připojuje příkaz k mobilizaci. Tento dokument je buď na růžovém nebo bílém papíře a uvádí se v něm, kam a v jakém časovém horizontu se musí daná osoba dostavit v případě vyhlášení mobilizace. Barva dokladu se určuje podle vojenské hodnosti. Povolávací rozkaz k mobilizaci neznamena nutně, že osoba bude mobilizována. Na druhou stranu může být osoba mobilizována, ačkoliv povolávací rozkaz neobdržela. Podle organizace *Škola prizyvnik* neexistuje žádná právní sankce za nepřijetí/neuposlechnutí povolávacího rozkazu. Pokud však osoba přijetí podepíše a nedostaví se v uvedenou dobu na uvedené místo, může jí být uložena pokuta podle správního řádu. Podle článku na zpravodajském webu *ura.ru* v současné době neexistuje žádná sankce za neuposlechnutí povolávacího rozkazu. Podle zástupce organizace poskytující právní služby se to zřejmě brzy změní. Zvýšené pokuty, které vstoupí v platnost začátkem října, se týkají i povolávacích rozkazů k mobilizaci. Povolávací rozkazy zasílané přes telefon nemají právní platnost. Z použitých zdrojů nevyplývá, že by se úřady aktivně snažily oslovit osoby, které nevyhoví výzvě vojenského komisariátu. Úřady se zajímají o osoby, které nepřijaly povolávací rozkaz jen v omezené míře, neboť jsou plně vytíženy mobilizací a vybavováním osob, které se na komisariát dostavily. Několik zdrojů se však domnívalo, že úřady půjdou po těchto osobách, pokud bude zapotřebí, aby naplnily stanovené kvóty. Úřady nemají prostředky stíhat osoby, které povolávací rozkaz ignorovaly, protože cílem je rekrutovat desítky, ne-li stovky tisíc vojáků. Na rozdíl od dezertérů z fronty se povolání aktivně nevyhledávají. Namísto toho úřady usilují o to, aby lidi přesvědčily, aby se sami z vlastní vůle dostavili na vojenský komisariát, kde na ně potom vyvíjejí nátlak, aby odešli na frontu. Zpráva norské imigrační

služby odhaduje, že počet správních sankcí uložených za nedostavení se na vojenský komisariát je nízký. Ve veřejně dostupných zdrojích není možné dohledat žádné informace o tom, jaké důsledky mělo odmítnutí povolávacího rozkazu po zaplacení pokuty, ani o tom, zda byly mobilizovány osoby, které pokutu zaplatily. Před zaplacením pokuty je nejvhodnější požádat o radu organizaci Idite Lesom, obecně však platí, že zaplacení pokuty se doporučuje, protože se lidé vyhnou další pozornosti úřadů.

24. Žalobcův argument ohledně zastaralosti podkladů rozhodnutí s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 2. 2024, č. j. 28 Az 8/2023-73, je nesprávný. Krajský soud v Hradci Králové popisoval Informaci Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023, zatímco v žalobcově případě již byla do spisu zařazena aktuálnější Informace Finské imigrační služby ze dne 15. 9. 2023. Soud si je vědom, že na nedostatky starší ze zpráv upozornil i Nejvyšší správní soud, novější dokument je však nesrovnatelně rozsáhlejší a podrobnější.
25. Soud podotýká, že nesouhlasí s úvahami žalovaného týkajícími se obav z vojenské služby, protože žalovaný si neopatřil žádný podklad, který by obsahoval informaci o tom, které osoby patří do ruských vojenských záloh. Soud si je ze své úřední činnosti vědom skutečnosti, že součástí záloh se stávají i osoby, které neabsolvovaly základní vojenskou službu, ale dosáhly určitého věku. Žalobce ostatně nikdy nevyjádřil obavy ze základní vojenské služby. Soud se nicméně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že jsou žalobcovy obavy z povolání do armády a bojů na Ukrajině nedůvodné, jak vyplývá ze zprávy Finské imigrační služby ze dne 15. 9. 2023. Neuposlechnutí povolávacího rozkazu zatím může být potrestáno pouze pokutou. Podle zdrojů norské imigrační služby z března 2023 byly osoby, které neuposlechnuly povolávací rozkaz, pokutovány nebo byla vyvinuta neveliká snaha je osobně zastihnout. Pokuty nebyly uloženy prakticky nikdy, celý systém funguje velmi neefektivně, a osoby, které obdržely povolávací rozkaz, se jednoduše nemají dostavit na vojenský komisariát, protože pokuta je v současnosti jediný možný postih za ignorování povolávacího rozkazu. Neexistuje žádná právní sankce za nepřijetí či neuposlechnutí povolávacího rozkazu. Pokud však osoba přijetí podepíše a nedostaví se v uvedenou dobu na uvedené místo, může jí být uložena pokuta podle správního řádu. Neexistuje žádná sankce za neuposlechnutí povolávacího rozkazu. Úřady se aktivně nesnažily oslovit osoby, které nevyhoví výzvě vojenského komisariátu. Úřady se zajímají o osoby, které nepřijmou povolávací rozkaz, jen v omezené míře, neboť jsou plně vytíženy mobilizací a vybavováním osob, které se na komisariát dostavily.
26. Soud vzhledem k těmto informacím konstatuje, že žalobci postačí, pokud si nebude přebírat předvolání, a i kdyby mu bylo doručeno, postačí se nedostavit na vojenský úřad. Pokud se v jeho případě navzdory neefektivnímu systému úřady pokusí tuto povinnost vymoci, učiní tak pouze pokutou, žádný jiný trest neexistuje. To platí i v případě, pokud by mu příslušné úřady doručily výzvu osobně – postačí, pokud se žalobce nedostaví na vojenský komisariát. Na základě příslušné zprávy o zemi původu neexistuje přiměřená pravděpodobnost, že bude žalobce nucen bojovat ve válce na Ukrajině. Obavy z další mobilizace trvají již od vyhlášení částečné mobilizace na podzim 2022, ačkoli žádná následující nebyla vyhlášena po následující téměř tři roky. Soud se z těchto důvodů dále nezabýval žalobcovou argumentací ohledně páčání válečných zločinů na Ukrajině a odpírání vojenské služby coby politickému nesouhlasu, neboť k jeho neúčasti na válce postačí faktická výše uvedená rezistence povolávaného.

27. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že žalovaný neposoudil otázku postihu za odmítnutí vojenské služby a v tomto kontextu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2024, č. j. 19 Az 7/2024-50. Tento rozsudek je však nepřiléhavý ze dvou důvodů. Městský soud v Praze měl pouze k dispozici Informaci Finské imigrační služby – Ruská federace: Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace ze dne 31. 1. 2023, kterou kritizoval i Nejvyšší správní soud, nikoli novější Informaci Finské imigrační služby – Ruská federace: Vyhýbání se odvodu během mobilizace, aktualizace stavu 15. 9. 2023. Druhým rozdílem je skutečnost, že se v odkazovaném rozsudku řešila otázka výkonu základní vojenské služby, která žalobci vzhledem k jeho věku nehrozí. Není proto možné postupovat obdobně. Soud z výše uvedených důvodů uzavírá, že žalobcovy obavy z mobilizace a vojenské služby v ruské armádě na Ukrajině nejsou důvodné.
28. Žalobce dále v žalobě namítal, že může být pronásledován kvůli nesouhlasu s ruským režimem, agresí na Ukrajině a své účasti na demonstracích a že žalovaný neaplikoval důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti. Soud však upozorňuje, že sám žalobce v žalobě zopakoval, že se v Rusku zúčastnil demonstrací v letech X. až X., byl opakovaně zadržen mezi lety X. a X. a od roku 2022 není aktivní na sociálních sítích. Žalobce tedy sám dobrovolně upustil od aktivit, které by ruský režim mohl shledat problematickými. Během covidu sice demonstrace probíhat nemohly, po skončení pandemie se však žalobce nevrátil k veřejnému vyjadřování svých názorů, ačkoli se již nacházel v České republice a mohl by se demonstrací účastnit bez jakýchkoli obav. Z jeho výpovědi rovněž plyne, že nejvíce aktivní byl v letech X. až X., kdy se účastnil demonstrací každý měsíc, později i každý týden, rozdával letáky X. a během tohoto období došlo také ke X. ze X. zadržení. V roce X. mu neformálně domluvil okrskový policista, aby byl opatrnější při psaní příspěvků na X. Následně v jeho činnosti došlo k útlumu, ačkoli se stále některých demonstrací účastnil. Během covidu jeho aktivita byla ukončena úplně. Soud se nedomnívá, že ruský režim bude dohledávat účastníka demonstrace, který byl zadržen a pokutován především v období, které skončilo před X. lety, zejména s ohledem na aktuální potlačování nesouhlasu s válkou na Ukrajině. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce slíbil žalovanému dodat fotografie a videa z demonstrací, avšak takto neučinil, čímž dle soudu zpochybnil tvrzení o své politické aktivitě. Současné není jasné, zda vůbec žalobce veřejně vyjádřil svůj nesouhlas s válkou na Ukrajině, protože na protiválečné demonstrace nechodil před a ani po vycestování z Ruska a v roce 2022 přestal přispívat na sociální síť, přičemž není jisté, zda se vůbec k válce vyjádřil. Soud současně k žalobcově námitce neshledal v argumentaci žalovaného na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí ohledně vyjadřování politických názorů, že by žalovaný použil slovní obrat „velká míra pravděpodobnosti“, nýbrž na str. 6 v pátém řádku prvního odstavce správně zmiňuje přiměřenou pravděpodobnost. Žalobcovy námitky jsou proto nedůvodné.
29. K žalobcově námitce týkající se X. náboženského přesvědčení soud konstatuje, že žalobce v tomto ohledu nikdy neměl žádné problémy a mohl svou víru vyjadřovat bez omezení či postihu. Z žádného podkladu nevyplývá, že by se tato situace měla změnit. Soud považuje žalobcovu úvahu, že X. církev může být považována za extremistickou organizaci, za ničím nepodloženou spekulaci. K žalobcově odkazu na zprávu o perzekuci X. církve na okupovaných území Ukrajiny soud poznamenává, že se jedná o oblasti, které si Rusko násilně podmanilo, snaží se je začlenit do svého území a netají se svým názorem, že Ukrajina nemá nárok na existenci. Podle této zprávy dochází k potlačování nejen církve X., ale i ukrajinské X., ukrajinské X. a X. K tomuto jednání nedochází na území Ruské federace v rámci jejích mezinárodně uznaných hranic. Žalobce pochází z X.

30. Žalobce po uplynutí doby pro podání žaloby nově uvedl, že je veden v seznamu zadržených osob, avšak žádný soud nedoložil. Také vyjádřil obavy, že mu hrozí pronásledování kvůli finančním příspěvkům opozičním hnutím, soud proto k těmto námitkám nepřihlédl. Soud současně nepřihlédl ani k žalobcovu tvrzení, že se obává obsahu poštovní zásilky, přičemž výzva k jejímu vyzvednutí byla doručena na adresu rodičů. Na výzvě není žádným způsobem označen odesílatel a obsahuje datum 21. 12. 2022, přičemž žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 5. 6. 2023 a mohl své obavy sdělit žalovanému.
31. Žalobce namítá, že žalovaný neodůvodnil svůj závěr týkající se § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, aniž by však žalobce specifikoval, které mezinárodní závazky měl žalovaný porušit. Soud z úřední činnosti si není vědom případného porušení mezinárodního závazku. Česká republika je vázána řadou mezinárodních smluv a není úkolem žalovaného zkoumat v řízení o mezinárodní ochraně každou z nich. Žalobcův právní zástupce si je ze své praxe rovněž vědom, že zmíněné, nyní již zrušené ustanovení, se týkalo především práva na rodinný a soukromý život a žalobcova celá rodina žije v Ruské federaci. Tato námitka je proto také nedůvodná.
32. Soud ze všech žalobních námitek přisvědčil pouze jediné, proto není namístě posuzovat pronásledování na kumulativním základě. Jeho příslušnost k sexuální menšině je problematická, od vyjadřování politických názorů však postupně upouštěl a od roku 2022 se nevyjadřuje vůbec, s X. vyznáním nikdy neměl problémy a z žádné okolnosti nevyplyvá riziko pronásledování a současně není přiměřeně pravděpodobné, že bude povolán do války na Ukrajině.
33. Soud proto z důvodů shora uvedených rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil pro rozpor skutkového stavu, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, se spisy. Žalovaný v dalším řízení zařadí do správního spisu nejnovější zprávu o sexuálních menšinách v Ruské federaci, kterou bude mít k dispozici, a posoudí, zda žalobci hrozí kvůli sexuální orientaci pronásledování nebo vážná újma. Žalovaný může zvážit, zda provést šetření ohledně žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany v Německu, zda nyní uplatněné důvody ochrany jsou identické s důvody uplatněné v Německu. Pokud žalobce ve své první žádosti neuplatnil jako důvod žádosti, že je gay, lze mít určité pochybnosti o pravdivosti takového tvrzení.
34. Žalobce byl ve věci sice úspěšný, avšak náklady řízení mu nevznikly, proto soud rozhodl o nákladech řízení dle § 60 odst. 1 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 7. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce